

Tove
Fansson
Muumipappa
ja meri

SUOMI 100 VUOTTA

WSOY-KLASSIKOT

TOVE
JANSSON

*Muumipappa
ja meri*

SUOMENTANUT LAILA JÄRVINEN

Kuvittamaton laitos

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

LUKIJOIDEN VALITSEMAT
12 KLASSIKKOJA -SARJAN TEOKSET

MIKA WALTARI *Sinuhe egyptiläinen*
TOVE JANSSON *Muumipappa ja meri*
VÄINÖ LINNA *Täällä Pohjantähden alla 1–3*
VÄINÖ LINNA *Tuntematon sotilas*
SOFI OKSANEN *Puhdistus*
VEIKKO HUOVINEN *Havukka-ahon ajattelija*
TUOMAS KYRÖ *Mielensäpahoittaja*
EDITH SÖDERGRAN *Runoja*
MINNA CANTH *Työmiehen vaimo*
ARTO PAASILINNA *Jäniksen vuosi*
JUHANI AHO *Rautatie*
TOVE JANSSON *Kesäkirja*

Tämä kirja on painettu Suomessa,
vuonna 1860 perustetussa Bookwellin kirjapainossa.

Ruotsinkielinen alkuteos

Pappan och bävet

Teoksen ensimmäinen painos ilmestyi 1965.
Suomennoksen tarkistanut Päivi Kivelä 2010.

Kannessa detalji Karoliina Hellbergin maalauksesta (sekatekniikka)

Teoksen valokuvaus Jussi Tiainen

Graafinen suunnittelu Martti Ruokonen

© Moomin Characters™ 2017

ISBN 978-951-0-42547-3

WSOY 2017

Ensimmäinen luku

Perhe lasipallossa

ERÄÄNÄ ILTAPÄIVÄNÄ elokuun lopulla kulki eräs isä puutarhassaan ja tunsi olevansa tarpeeton. Hän ei tiennyt mihin ryhtyisi, sillä kaikki mitä oli tehtävä oli jo tehty, tai sitten joku muu oli juuri siinä puuhassa.

Isä tassutteli umpimähkään ympäri puutarhaa, ja perässä laahasi hänen häntänsä alakuloisena yli kuivan maan. Laakso uhosi hautovaa kuumuutta, kaikkialla oli hiljaista ja hiukan tomuista, mikään ei liikkunut. Oli suurten metsäpalojen ja varuillaanolon kuukausi.

Isä oli varoittanut perhettään. Kerran toisensa jälkeen hän oli selittänyt, miten varovainen elokuussa oli oltava. Hän oli kuvaillut palavaa laaksoa, lieskojen pauhua, hehkuvia puunrunkoja, sammalen alla ryömivää kytöä. Loistavia tulipatsaita, jotka paiskautuvat kohti yötaivasta! Liekkiaaltoja, jotka tyrskyävät laakson rinteille ja kiitvät merta kohti...

– Ja syöksyvät sähköisten mereen, isä lopetti synkeän tyytyväisenä. – Kaikki on mustaa, kaikki on tuhkana. Suunnaton vastuu painaa pienintäkin nyytiä ja jokaista pikku tuittua, joka pääsee käsiksi tulitikkuihin!

Toiset lopettivat puuhansa ja sanoivat: – Aivan niin. Niin, niin. Sitten he jatkoivat työtään.

He puuhailivat aina. Hiljaa, taukoamatta ja kiinnostuneina he näpertelivät kaikenlaista pientä, joka täytti maailman. Heidän maailmansa oli tarkoin ruudutettu yksityisalue, siihen ei voinut lisätä mitään. Aivan kuin kartta, jossa ei ole enää valkoisia läiskiä, koska kaikki on löydetty ja asutettu. Ja he sanoivat toisilleen: – Isä puhuu aina elokussa metsäpaloista.

Isä meni kuistille. Tassut takertuivat lattialakkaan kuten tavallista, pientä napsahtelua koko matkan portaita ylös ja korituolille. Häntäkin takertui, tuntui aivan kuin joku olisi kiskonut siitä.

Isä istuutui ja sulki silmänsä. Tuo lattia pitäisi lakata uudelleen. Tarttuminen johtui tietenkin kuumuudesta. Mutta kunnollinen lakka ei toki sula helteelläkään. Hän oli kai saanut väärää laatua. Kuistin rakentamisesta oli hirveän pitkä aika, ja se olisi välttämättä lakattava uudestaan. Mutta lattia pitäisi ensin hangata hiekkapaperilla, kurja urakka, jota kukaan ei edes ihaile. On aivan toista sivellä leveällä pensselillä kiiltävää lakkaa uuteen valkoiseen lattiaan, perhe saa kulkea takaovesta ja pysyä poissa tieltä. Kunnes minä päästän heidät sisään ja sanon: Olkaa hyvä. Tässä teille uusi kuisti... On liian kuuma. Olisi mukava lähteä purjehtimaan. Viilettää merelle, kauas avomerelle...

Isä tunsu, miten uni ryömi hänen tassuihinsa, hän ravisteli harteitaan ja sytytti piippunsa. Tulitikku paloi vielä tuhkakupissa ja hän seurasi sitä kiinnostuneena. Juuri ennen kuin se sammui, isä repäisi sanomalehdestä

muutamia kaistaleita ja pani ne liekkiin. Siitä tuli sievä pieni nuotio; auringonpaisteessa sitä tuskin näkyi, mutta se paloi oikein kauniisti. Hän vartioi sitä tarkkaan.

– Nyt se sammuu, sanoi pikku Myy. – Pane enemmän paperia. Hän istui kaiteella kuistin pylvään varjossa.

– Siinäkö sinä taas olet, sanoi isä ja pudisti tuhkakuppia, kunnes tuli sammui. – Minä tutkin tulen tekniikkaa, se on tärkeää.

Myy nauroi ja katsoi hellittämättä häneen. Silloin isä veti hatun silmilleen ja piiloutui uneen.

– Isä, sanoi Muumipeikko. – Herää. Me olemme sammuttaneet kulon!

Nyt olivat molemmat tassut kiinni lattiassa. Isä nykäisi ne irti katkerana, hän tunsu kärsivänsä suurta vääryyttä.

– Mitä sinä höpiset? hän sanoi.

– Se oli oikea pieni kulo! kertoi Muumipeikko. – Ihan tupakkamaan takana. Sammal kyti, ja äiti arveli, että kipinä oli lentänyt savupiipusta...

Isä ryntäsi pystyyn korituolista, hänet valtasi hetkessä valtava toimintatarvo. Hänen hattunsa vierähti portaita alas.

– Se on jo sammutettu, Muumipeikko huusi hänen peräänsä. – Me sammutimme sen heti. Ei sinun tarvitse olla huolissasi!

Isä pysähtyi äkkiä ja tunsu kuumuuden tukahduttavana kurkussaan. – Ja te sammutitte sen ilman minua, hän sanoi. – Miksei kukaan kutsunut minua?! Te annoitte minun nukkua ettekä hiiskuneet mitään!

– Rakkaani, sanoi äiti keittiön ikkunasta. – Meistä oli turhaa herättää sinua. Se oli aivan pieni tuli, sammal vain

savusi hiukan. Minulla sattui olemaan vesisanko kädessä ja loiskautin siihen tilkan ohimennessäni...

– Ohimennessäsi! huudahti isä. – Loiskautit! Vai että loiskautit! Ja tulipesäke on vartioimatta! Missä se on? Missä se on?

Äiti jätti puuhansa ja tassutteli kiireesti edellä tupakka-maata kohti, Muumipeikko jäi kuistille katsomaan. Sam-malella näkyi hyvin pieni musta läikkä.

– Saattaisi luulla, sanoi isä lopulta hitaasti, – että täl-lainen läiskä on vaaraton. Mutta kaukana siitä. Palo voi kyteä sammalen *alla*, käsitätkö? Maassa. Voi mennä tun-teja, vieläpä päiviäkin, ja sitten – yhtäkkiä – vumm! tuli leiskahtaa ilmoille aivan uudesta paikasta. Ymmärrätkö?

– Aivan niin, kultaseni, vastasi äiti.

– Siksi minä jään tänne, jatkoi isä ja penkoi äreänä sam-malta. – Minä vahdin sitä. Vartioin koko yön jos tarvitaan.

– Luuletko todellakin, aloitti äiti. Sitten hän sanoi:

– Niin, teet kiltisti. Sammalestahan ei koskaan tiedä.

Isä istui koko iltapäivän vartioimassa mustaa läiskää. Hän repi sammalta suuren alan sen ympäriltä. Hän ei suostunut tulemaan edes päivälliselle. Hän tahtoi olla loukkaantunut.

– Luuletko että hän jää sinne koko yöksi? kysyi Muumi-peikko.

– Se on mahdollista, sanoi äiti.

– Jos kerta on vihoissaan, niin on vihoissaan, tuumi pikku Myy kuorien hampaillaan perunaansa. – Välistä täytyy olla vihoissaan, jok'ikisellä nytyillä on oikeus suut-tua. Mutta Muumipappa on vihoissaan väärällä tavalla, hän ei puhalla mitään ulos, hän vetää sisäänsä.

- Rakas lapsi, sanoi äiti. – Isä tietää kyllä itse.
- En usko, sanoi pikku Myy suoraan. – Ei hän tiedä ollenkaan. Tiedättekö te?
- Emme oikein, myönsi äiti.

Isä työnsi kuononsa sammaleeseen ja tunsi savun kitkerän hajun. Maa ei ollut enää edes lämmin. Hän tyhjensi piipunsa reikään ja puhalsi kipinöihin. Ne hehkuivat hetken ja sammuivat. Isä tallasi molemmin jaloin tuota turmiollista paikkaa ja meni hitaasti puutarhaan katsomaan lasipalloa.

Hämärä oli kasvanut maasta niin kuin sen tapa oli ja kerääntynyt puiden alle. Lasipallon ympärillä oli hiukan valoisampaa. Siinä se lepäsi kauniina merenvahapylväänsä päässä ja kuvasti koko puutarhan. Se oli isän pallo, kiistattomasti hänen, isän oma maaginen, loistavan sininen lasipallo, puutarhan ja laakson ja miksei koko maailman keskipiste.

Isä ei katsonut siihen heti. Hän tarkasteli nokisia tassujaan ja yritti koota kaiken hämärän ja harhailevan murheensa. Ladattuaan sydämensä niin raskaaksi kuin suinkin hän katsoi äkkiä palloon saadakseen lohtua. Pallo lohdutti häntä aina. Joka ilta tämän pitkän, lämpimän, kuvaamattoman kauniin ja surumielisen kesän aikana hän oli käynyt katsomassa sitä.

Pallo oli aina viileä. Sen sininen väri oli syvempi ja kirkkaampi kuin meri, ja se sävytti koko maailman viileäksi ja kaukaiseksi ja vieraaksi. Maailman keskuksessa isä näki itsensä, oman ison kuononsa, ja sen ympärillä kuvastui muuttunut ja unenkaltainen maisema. Sininen

maankamara oli kaukana, kaukana alhaalla ja syvällä pallon sisässä, ja sieltä, saavuttamattoman etäältä, isä alkoi etsiä perhettään. He tulivat joka kerta, kun hän vain odotti. Lasipallo kuvasti heidät aina.

Tietenkin heillä oli hämärissä paljon tekemistä. He puuhasivat aina jotakin. Ennen pitkää Muumipeikon äiti pistäytyi keittiönpuolelta kellariin hakemaan teemakkaa tai voita. Tai meni perunamaalle. Tai hakemaan puita. Joka kerran hän oli sen näköinen kuin olisi kulkenut aivan uutta tietä, joka oli hänen mielestään jännittävä. Mutta ei sitä koskaan tiennyt. Hän saattoi yhtä hyvin olla matkalla johonkin salaperäiseen hauskuuteen. Tai sitten hän leikki itseksensä tai kuljeskeli vain ja tunsi elävänsä.

Tuolta hän ilmaantui esiin kuin toimekas valkoinen pallo, aivan perältä, sinisimpien varjojen keskeltä. Tuolla samoili Muumipeikko pois päin omiin ajatuksiinsa vaipuneena, tuolla vilahti pikku Myy rinnettä ylös, tai oikeastaan näkyi pelkkä liike, häntä itseään tuskin erotti. Vain häivähdys jotakin rohkeaa ja päättäväistä – niin riippumattoman vapaata, että kerskailu ja toisille näyttäminkin oli tarpeetonta. Mutta peilikuvassaan kaikki muuttuivat uskomattoman pieniksi, ja heidän liikkeensä näyttivät lasipallossa avuttomilta ja tarkoituksettomilta.

Muumipappa nautti katselusta, se oli hänen iltaleikkinsä. Hänelle tuli tunne, että he tarvitsivat suojelua, että he vajosivat syvään mereen, jonka vain hän tunsi.

Oli tullut melkein pimeä. Ja äkkiä lasipallossa taas tapahtui, se leimahti valoisaksi. Muumipeikon äiti oli syyttänyt kuistille valon, ja sitä hän ei ollut tehnyt koko kesänä. Siellä paloi öljylamppu. Äkkiä kaikki turvallisuus

oli yhdessä ainoassa paikassa, kuistilla eikä missään muualla, ja kuistilla istui äiti odottamassa perhettään kotiin antaakseen heille teetä.

Lasipallo sammui ja sininen maisema pimentyi, ei näkynyt enää muuta kuin lamppu.

Isä seiso i hetken tietämättä mitä mieltä, sitten hän kääntyi ja meni kotiin.

– Jaaha, sanoi isä. – Luulen että voimme nyt nukkua rauhassa. Vaaran pitäisi olla tällä kertaa ohi. Mutta varmuuden vuoksi pistäydyn aamunkoitteessa ulkona tarkistamassa.

– Hah, sanoi pikku Myy.

– Isä, huusi Muumipeikko. – Etkö huomaa mitään erikoista? Meillä on lamppu!

– Niin, arvelin että on jo lampun aika, kun illat ovat näin pitkiä. Tänä iltana tuntui siltä, sanoi äiti.

Isä sanoi: – Mutta silloin sinä lopetat kesän. Lamppu sytytetään vasta kun kesä on lopussa.

– Sittenhän tulee syksy, äiti sanoi sävyisästi.

Lamppu suhisi palaessaan. Sen ympärillä oli kaikki läheistä ja varmaa, perhe tiiviinä piirinä ja muu minkä he tunsivat ja mihin luottivat. Ulkopuolelle jäi se vieras ja epävarma, joka latoi pimeyttä pimeyden perään, yhä kauemmaksi maailman ääriin saakka.

– Muutamat isät määräävät aina, milloin lamppu otetaan esiin, mutisi isä teekuppiinsa.

Muumipeikko oli järjestänyt voileipänsä tavanmukaiseen riviin; ensimmäisen päällä oli juustoa, sitten tuli kaksi makkaravoileipää, sen jälkeen kylmää perunaa ja sardiineja ja lopuksi marmeladia. Hän oli täydellisen

onnellinen. Myy söi pelkkiä sardiineja, sillä hänestä ilta oli hyvin erikoinen. Hän tuijotti mietteissään puutarhan pimeyteen ja hänen silmänsä tummenivat tummenemistaan, mitä kauemmin hän mielti ja söi.

Lampun valo laskeutui yli nurmen ja sireenipensaiden. Hyvin himmeänä se hiipi koskettamaan varjoja, joiden lomassa Mörkö kyyhötti itseksensä ja yksinäisenä.

Mörkö oli istunut niin kauan samassa paikassa, että maa oli ehtinyt jäätyä hänen allaan. Ruoho murtui kuin lasi, kun hän nousi ja laahusti hiukan lähemmäksi valoa. Kauhistuksen kuiskaus kulki läpi lehvistön, muutama vaahteranlehti kääpertyi kokoon ja putosi väristen hänen harteilleen. Asterit taipuivat hänestä niin kauas kuin pääsivät. Heinäsirkat lopettivat sirinänsä.

– Miksi sinä et syö? kysyi äiti.

– En tiedä, vastasi Muumipeikko. – Onko meillä kierrekaihtimia?

– Ne ovat ullakolla. Ei niitä tarvitse ennen kuin ruveetaan talvilevolle. Äiti kääntyi isän puoleen ja sanoi: – Etkö rakenna hiukan majakanmalliasi nyt, kun meillä on lamppu?

– Äh, sanoi isä. – Sehän on vain lasten lelu. Ei se ole oikea.

Mörkö laahusti taas kappaleen matkaa. Hän tuijotti lampua ja huojutti hiljaa isoa raskasta päätänsä. Hänen jalkojensa juuresta uhoi valkeaa pakkashuuruu. Nyt hän alkoi liukua verkalleen lamppua kohti, yksinäisyyden valtava harmaa varjo. Ruudut helisivät heikosti kuin kaukaisen ukkosen jyristessä ja puutarha pidätti henkeään. Mörkö oli

jo kuistin luona, hän pysähtyi pimentoon, maahan piirtyvän valoneliön ulkopuolelle.

Sitten hän harppasi nopeasti aivan ikkunan ääreen, niin että valo lankesi suoraan hänen kasvoihinsa. Rauhallinen kuisti oli äkkiä täynnä huutoa ja huitomista, tuolit kaatui-
vat, valo kannettiin pois, hetkessä huone oli pimeä. Kaikki olivat pelastautuneet taloon, jonnekin sen turvalliseen sydämeen. He olivat piiloutuneet lamppuineen.

Mörkö seiso i hetken paikallaan ja hengitti hallaa tyhjään ikkunaruu tuun. Lipuessaan pois hän oli vain osa pimeyttä. Ruoho murtui helisten hänen askeltensa alla, ääni vaimeni vaimenemistaan, kuului yhä kauempaa. Puutarhan läpi kulki puistatus, se pudotti lehtensä ja hengitti sitten jälleen. Mörkö oli mennyt ohi, hän oli nyt poissa.

– Mutta on aivan turhaa rakentaa varustuksia ja valvoa koko yö, sanoi äiti. – Tietenkin Mörkö on tehnyt taas kaikenlaista tuhoa puutarhassa. Mutta ei hän ole vaarallinen. Tiedäthän että hän ei ole vaarallinen, niin kammottava kuin onkin.

– Kyllä hän on vaarallinen! huudahti isä. – Jopa sinäkin säikähdit häntä! Sinä säikähdit aivan kauheasti, mutta ei sinun tarvitse pelätä niin kauan kuin minä olen talossa...

– Kultaseni, sanoi äiti. – Mörköä pelästyy sen takia, että hän on läpikotaisin kylmä. Ja siksi, ettei ole yhtään olentoa, josta hän pitäisi. Mutta ei hän ole koskaan tehnyt kenellekään mitään. Minun mielestäni me voimme mennä nukkumaan.

– Loistavaa, sanoi isä ja pani hiilihangon takaisin nurkkaan. – Loistavaa! Aivan turhaa suojella teitä, jos hän ei kerran ole vaarallinen. Sepä mukavaa! Hän ryntäsi

kuistille, sieppasi ohimennessään juuston ja makkaran ja häipyi hiljaiseen yöhön.

– Oho, sanoi pikku Myy ihaillen. – Isä on vihainen. Hän puhalttaa ulos! Hän aikoo vartioida sammalta aamuvarhaiseen asti!

Äiti ei sanonut mitään. Hän tassutteli edestakaisin järjestellen taloa yökuntoon niin kuin aina iltaisin, hän kaiveli käsilaukkuaan ja kiersi lampun sydämen alas, ja hiljaisuus oli aivan vääränlaista. Lopulta hän alkoi hajamielisenä pyyhkiä pölyjä isän majakanmallista, joka seisoi nurkkahyllyllä.

– Äiti, sanoi Muumipeikko.

Mutta äiti ei kuunnellut. Hän meni suuren seinäkartan ääreen, sen jossa näkyi Muumilaakso ja rannikko ja rannikon edustalla olevat saaret. Hän kiipesi tuolille, niin että ylettyi kauas avomerelle asti, ja työnsi kuononsa aivan liki yksinäistä pilkkua, joka näkyi valkoisen tyhjyyden keskellä.

– Siinä se on, mumisi Muumipeikon äiti. – Tuolla on tuleva kotimme. Meillä on siellä ihanaa ja vaivalloista...

– Mitä sinä sanot? kysyi Muumipeikko.

– Tuolla on meidän kotimme, toisti äiti. – Se on isän saari. Isä pitää meistä huolta. Me muutamme sinne asumaan koko loppuiäksemme ja aloitamme kaiken alusta.

– Minä olen aina luullut sitä kärpäsenliaksi, sanoi pikku Myy.

Äiti laskeutui lattialle. – Joskus tarvitaan aikaa, hän sanoi. – Toisinaan kestää mahdottoman kauan, ennen kuin valkenee.

Sitten hän meni puutarhaan.

– Minä en sano mitään isistä ja äideistä, huomautti pikku Myy venyttäen. – Sillä sinä sanot heti, etteivät isät ja äidit voi koskaan olla typeriä. Nyt he leikkivät jotakin, mutta syönpä kapallisen guanoa, jos ymmärrän mikä se leikki on.

– Ei sinun tarvitsekaan ymmärtää! sanoi Muumipeikko kiivaasti. – Kyllä he itse tietävät, miksi ovat omituisia. Muutamien pitää aina pyrkiä niskan päälle vain sen takia, että sattuvat olemaan ottolapsia.

– Osuit naulan kantaan, sanoi pikku Myy. – Minä olen aina niskan päällä!

Muumipeikko tuijotti meressä olevaa yksinäistä pilkkua ja ajatteli: Tuolla isä tahtoo asua. Sinne hän haluaa. He tarkoittavat totta. Tämä on vakavaa leikkiä. Ja äkkiä Muumipeikko oli näkevinään valkeita tyrskyjä saaren ympärillä, tyhjä meri kuohui, saari alkoi vihertää ja siellä oli punaisia kallioita, siitä tuli kaikkien kuvakirjojen yksinäinen, salaperäinen saari, haaksirikkojen ja Etelämeren saari. Hänen kurkkuaan alkoi kuristaa ja hän kuiskasi:

– Myy! Sehän on loistavaa!

– Kaikin mokomin, kaikki on loistavaa, sanoi pikku Myy. – Enemmän tai vähemmän. Loistavinta olisi, jos me muuttaisimme sinne suurella metelillä kimpsuinemme ja kampsuinemme ja huomaisimme, että koko saari tosiaan oli vain kärpäsenlika.

Kello oli tuskin enempää kuin puoli kuusi aamulla, kun Muumipeikko seurasi Mörön jälkiä puutarhan läpi. Maa oli jälleen sulanut, mutta silti näkyi, missä Mörkö oli istunut odottamassa, ruohikko oli siltä kohtaa aivan ruskea. Muumipeikko tiesi, että jos joku mörkö istuu

yhdessä paikassa kauemmin kuin tunnin, siinä ei enää koskaan kasva mitään. Maa kuolee kauhusta. Puutarhassa oli monta sellaista läiskää, harmillisin niistä oli keskellä tulppaanipenkkiä.

Kuivien lehtien leveä vana johti kuistille. Siinä Mörkö oli seisonut, aivan valokehän vieressä. Siitä hän katseli lamppua. Sitten hän ei malttanut vaan tuli niin lähelle kuin pääsi, ja silloin kaikki sammui. Aina kävi samalla tavalla. Kaikki mihin hän koski sammui.

Muumipeikko kuvitteli olevansa Mörkö. Hän laahusti hitaasti ja kyyryssä kuolleiden lehtien seassa, hän odotti hiljaa paikallaan levittäen huurua ympärilleen, hän huokaisi ja tuijotti kaivaten ikkunaan. Hän oli maailman yksinäisin olento.

Mutta ei hän päässyt oikein eläytymään, kun ei ollut lamppua. Sen sijaan pienet iloiset ajatukset alkoivat lentää hänen lävitseen, hän ajatteli meren saaria ja suuria muutoksia, hän unohti Mörön ja alkoi kokeilla tasapainokäyntiä aamun pitkien varjojen välissä. Vain auringonläikkiin sai astua, kaikki muu oli meren pohjatonta kuilua. Ellei sitten osannut uida.

Halkovajasta kuului vihellystä. Muumipeikko kurkisti sisäänsä. Aikainen aurinko loisti keltaisena höylänlastuissa ikkunan luona, vajassa tuoksui pellavaöljyltä ja hartsilta. Isä oli parhaillaan upottamassa pientä tammiovea majakan seinään.

– Katso näitä rautatikkaita, isä sanoi. – Ne on kiinnitetty kallioon, ja niitä myöten kiivetään majakalle. Jos on huono ilma, on oltava varuillaan. Katso, vene liukuu kal-liota kohti aallonharjalla – hypätään maihin, tarraudutaan

kiinni, kiidetään ylös – sillä aikaa vene ajautuu pois... kun seuraava laine tulee, ollaan jo turvassa. Ponnistellaan eteenpäin vastatuuleen, tässä, näetkö, kaiteen viertä – avataan ovi, se on raskas. Nyt se sulkeutuu jälleen. Ollaan sisällä majakassa. Paksujen muurien läpi meren pauhu kuuluu vain kuin matkan päästä. Tuuli ulvoo ulkona ja vene on jo kaukana.

– Olemmeko mekin siellä majakassa? kysyi Muumipeikko.

– Tietenkin, sanoi isä. – Te olette täällä tornissa. Näetkö, jok’ikinen ikkuna on oikeaa lasia. Kaikkein ylinnä on itse majakkavallo, se on punainen ja vihreä ja valkoinen ja vilkuttaa säännöllisin väliajoin koko yön, niin että laivat tietävät minne niiden on mentävä.

– Teetkö sinä oikean loiston? kysyi Muumipeikko.
– Paristot voisi panna vaikka majakan pohjaan ja keksiä jonkin laitteen, joka panisi valon vilkuttamaan.

– Kyllä minä tiedän miten se pitäisi tehdä, sanoi isä ja vuoli pienen portaan majakan oven eteen. – Mutta minulla ei ole nyt aikaa. Tämähän on sitä paitsi vain lelu, jonkinlaista harjoitusta, ymmärrätkö. Isä naurahti hämillään ja alkoi kaivella työkalulaatikkoaan.

– Hienoa, sanoi Muumipeikko. – Hei sitten.

– Hei hei, sanoi isä.

Varjot olivat nyt lyhyemmät. Uusi päivä oli alkamassa yhtä kuumana, yhtä kauniina. Äiti istui portailla eikä tehnyt mitään, se näytti kummalliselta.

– Kylläpä kaikki ovat nousseet tänään aikaisin, sanoi Muumipeikko. Hän istuutui äitinsä viereen ja sulki silmänsä auringonpaisteessa.

– Tiedätkö että isän saarella on majakka? hän sanoi.

– Totta kai minä sen tiedän, vastasi äiti. – Hän on puhunut siitä koko kesän. Siinähan me asumme.

Oli niin paljon puhumista, ettei saanut sanotuksi mitään. Porras oli lämmin. Kaikki tuntui oikealta. Isä vihelsi nyt Merikotkan valssia, hän vihelsi sen hurjan hyvin.

– Kyllä minä keitän kahvia, sanoi äiti. – Istun vain tässä hetken tunnustelemassa aamua.

Tove Jansson

Muumipappa ja meri

MUUMIPAPPA HAAVEILEE suurista vaaroista ja sankaruudesta.
Kun perhe muuttaa kaukaiselle majakkasaarelle, Muumipappa on täynnä elämää.
Mutta majakan valo ei syty, meri ja saari käyttäytyvät kummallisesti.
Tarvitaan suuri myrsky puhaltamaan kaikki kohdalleen.

www.wsoy.fi 84.2 ISBN 978-951-0-42547-3
KANNESSA DETALJI Karoliina Hellbergin maalauksesta
(sekatekniikka)

